

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Ψίλη Ὁρθοδοξία...»

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 643

Τιμή Φύλλου Δρζ. 1

Ἔτος ΚΖ.

Τηλ. 628.280

20 Ἀπριλίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Πασχάλιος ποιμαντοριῇ ἐγυύυλιος

Τέχνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγχιπητά,

Πᾶσα ἡ κτίσις πληροῦται χαρᾶς ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ τοῦ Κυρίου Ἀναστάσει. Ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τοῦ Ἀναστάντος Δεσπότη ἐν θριάμβῳ ψάλλει: «χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα».

Πρὸ ἑπτὰ ἡμερῶν ἅπας ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικὸς κόσμος ἦτο θεθυθισμένος εἰς τὸ πένθος. Διὰ τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου, ἐν Γεθημανῇ, εἰς τὸ Πραιτώριον, ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸν σκληρὸν καὶ ἐπονείδιστον θάνατον, ὃν ὑπέστη ὁ Κύριος, ὃχι ὡς ἔνοχος καὶ κακοῦργος, ἀλλ' ἐκουσίως καὶ δι' ἄκραν φιλάνθρωπίαν καὶ ὡς τελευταῖον θρίαμβον τῆς Ἀγάπης Αὐτοῦ.

Παρέστημεν κατὰ τὴν ἀγωνίαν Του, ἐδοκίμασamen τὴν πικρίαν καὶ τὸν πόνον τοῦ τε-

λευταίου ἀναστεναγμοῦ Του, καὶ ἐτοποθετήσαμεν Αὐτόν, εἰς τὸν νεολαξευθέντα καινὸν τάφον ἐν τῷ βράχῳ τοῦ ἰδίου Γολγοθᾶ τῶν θασάνων Του μετὰ Μαρίας τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ καὶ Ἰωάννου τοῦ ἐπιστηθίου φίλου Του.

Καὶ ἰδού, τῇ αὐγῇ τῆς τρίτης ἡμέρας, εὐρίσκομεν πλήρεις χαρᾶς πάντας τοὺς μάρτυρας τοῦ μαρτυρίου Του.

«Ἀνέστη» λέγει Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἄλλαι μυροφόροι γυναῖκες.

«Ἀνέστη» κραυγάζουν ἐν ἐκστάσει ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης. «Ἀνέστη» ἐπαναλαμβάνουν οἱ ἑνδεκα, καὶ ὕστερον πάντες ὅσοι, τὸν ἱριθμὸν πεντακόσιοι, οἱ πρὸς Ἐμμαούς πορευόμενοι μαθηταί, οἱ ἐν Τιβεριάδι ἀλιεύοντες Ἀπόστολοι πρὸς τοὺς ὁποίους πάντας ἐνεφανίσθη. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς θλιβερᾶς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ, ἡ ἀνθρωπότης ἔχει ἀναφωνήσει τοιαύτην φωνὴν θριάμβου.

Οὐδεμία νίκη ἐπισημαίνεται, ὥς λαμπροτέρᾳ, ἐκείνης τῆς κατισχύσεως τοῦ θανάτου, διότι οὐδὲν κρατεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐνδεῇ καὶ ἔμφοβον, ὅσον τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου.

Ἡ εἰκὼν, ἣτις προβάλλεται διὰ τῶν μνημείων ἢ σιγῇ, ἣτις κυριαρχεῖ εἰς ἔμψυχα καὶ ἄψυχα, παρὰ τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν, μαρτυροῦν, περιτράνωσ, ὅτι ὁ θάνατος ἀποτελεῖ «τὸν ἔσχατον ἐχθρὸν» (Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 26), ἔσχατον οὐ μόνον χρονικῶς ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλ’ ἔσχατον ὥς ἀνίκητον καὶ ἀκατάλυτον, «εἰ μὴ ὁ Θεὸς ἐκήδετο» τοῦ ταλαιπώρου, ἄλλως ἀνθρώπου.

Οὐδεμία ὥς ἐκ τούτου, προσφορά, μηδὲ καὶ προσφορά τοῦ Θεοῦ, ἀποβαίνει ἀποτελεσματικὴ ὥστε νὰ ἐξισοῦται, εἰς συνεπείας, πρὸς ὅ,τι ὁ Ζωοδόχος τοῦ Κυρίου Τάφος ἐπήγαγε τοῖς ἀνθρώποις.

Μέγα, κατὰ ταῦτα, καὶ τῶν Μυστηρίων ὑψιστον, τὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν γεγονὸς. Τόσον μέγα, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀσώματοι Ἀγγελοὶ νὰ εὐρεθῶσιν εἰς ἀδυναμίαν συλλήψεως αὐτοῦ, δι’ ὃ καί, ὥς προεῖδε Δαβὶδ ὁ Προφήτης, τὸν Ἀναστάντα Κύριον καὶ εἰς τὴν προτέραν δόξαν, δι’ Ἐαυτοῦ, τὸ ἀνθρώπινον ἀναβιβάζοντα, οἱ Ἀγγελοὶ ἐν ἀδυναμίᾳ εὐρέθησαν, ἵνα τὸν Δεσπότην ἑαυτῶν ἀναγνωρίσωσι καὶ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι «Ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης εἰσελεύσεται» ἠρώτησαν ἐν ἀπορίᾳ «Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης;» (Ψαλμ. Κγ΄ 7).

Τοῦτο τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἢ Ἐκκλησία χρωμένη ὥς σημαίαν καὶ λάβαρον καλεῖ τὰ ἑαυτῆς τέκνα, ἵνα πανηγυρίσωσιν, οὐ μόνον τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ τὴν ἑορτήν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἑαυτῶν ἀναστάσεως «τὸν αἴτιον».

Ὁ θεῖος Παῦλος σαφῶς τὸ γεγονὸς, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐκτιμήσας καὶ τὰς ἐκ τούτου, συνεπείας, διὰ τὸν ἄνθρωπον, κατανόησας, δλόκληρον τὸ ΙΕ΄ Κεφάλαιον τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς του, εἰς ταῦτα ἀφιέρωσε, μαρτυρήσας, σὺν ἄλλοις: «Νυνὶ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο», (Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 20).

Ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὁ κόσμος ἥλλαξεν ὅψιν. Δὲν θὰ εἶναι ὁ κόσμος οὗτος ὁ τόπος τῆς ἐξορίας, ὥς μετεβλήθη ἀπὸ τόπου παραδείσου εἰς κοιλάδα κλαυθμῶνος

διὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ. Δὲν θὰ εἶναι ὁ διαρκὴς καὶ ἀνυπόφορος ἀγὼν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐναντίον τῶν ὀλεθρίων πειρασμῶν. Ἀλλὰ κατέστη ὁ κόσμος οὗτος μὲ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, πεδῖον μάχης ἐναντίον τῶν ἀμειλίκτων ἀγώνων τοῦ κακοῦ ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι ὁ ἀγὼν τῆς ἀνοικοδομήσεως μὲ τὴν ἀμαχὸν βοήθειαν τοῦ Κυρίου τῆς νέας πόλεως, τῆς νέας βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ ἥλλαξε ὅψιν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν εἰς τὸν κόσμον ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος, εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἀναμονῆς καὶ προσδοκίας τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Δὲν εἶναι πλέον ἡ ζωὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν κηρύττουν καὶ διαλαλοῦν οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ἡ μωρία ἐφθασεν εἰς σημεῖον, ὥστε νὰ διακηρύττουν μεγαλοφώνως, ὅτι θὰ ἐκθρονίσουν καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν.

Ἀς ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν μᾶς ἀνοίγει ὁ ἀναστὰς Κύριος, καὶ ἃς ἐπωμισθῶμεν τὸν σταυρόν, τὸν ὁποῖον Αὐτὸς ὁ Κύριος ὥρισε δι’ ἡμᾶς, ὅχι ὥς δυσβάστακτον φορτίον, ὅχι ὥς ὄργανον τιμωρίας, ἀλλ’ ὥς ἀκατανίκητον ὄπλον, ὥς τὴν κλεῖδα τῆς νίκης, τὸ «ἐν τούτῳ νίκα» τῆς ἱστορίας τοῦ Μ. Κων) νου. Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἐγενόμεθα υἱοὶ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὥς μᾶς θεβαίει Αὐτὸς ὁ Κύριος λέγων «υἱοὶ ἐστε, τῆς Ἀναστάσεως υἱοὶ ὄντες» (Λουκ. 20, 36), ἄρκει νὰ τηρήσωμεν ἀλώθητον ἐν τῷ θίῳ μας διὰ τῶν καλῶν ἔργων, τὸν ἄρραβῶνα τῆς πίστεως, ὃν ἐλάβομεν διὰ τοῦ βαπτίσματος, ὥς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «Παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ ὥσει ἐκ νεκρῶν ζῶντας καὶ τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ» (Ρωμ. 6, 13).

Εἶθε ὁ Κύριος, Ὅστις ἐθεβαίωσεν ἡμᾶς, εἰπὼν ὅτι: «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωὴ», «ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται, καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωαν. 11, 25 - 26), νὰ ἀναστήσῃ καὶ ἡμᾶς ἐν τῇ θεϊκῇ Του φιλανθρωπίᾳ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ καὶ μᾶς προσλάβῃ ἐν καιρῷ εἰς τὴν αἰωνίαν μακαριότητα.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,
περιπτυσσόμενοι ὑμᾶς καὶ λίαν ἐγκαρδίως

Ν Α Ι ñ Ο Χ Ι

Πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς λέγοντας ὅτι ἀγωνίζονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν

Ἀπὸ τοῦ Α' Παγκοσμίου πολέμου καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τοῦ 1917 καὶ ἐντεύθεν, ὅτε ἤρχισεν ἡ σύγχυσις καὶ ἀναστάτῳσις τοῦ κόσμου καὶ τὸ κακὸν καὶ ἡ ἀνησυχία ἐκορυφώθη καὶ συνεχῶς ἐπιτείνεται καί, ἐνῶ οἱ ἐπιτήδειοι ὑποκριταὶ πανταχοῦ δὲν ὁμιλοῦν παρὰ περὶ εἰρήνης, περὶ ἀγάπης, περὶ ἀφοπλισμοῦ, περὶ αἰσιοδοξίας μελλούσης γενεᾶς, περὶ παγκοσμίου κατανοήσεως κλπ. κλπ., ὁ κόσμος ἔγινεν «ἄνω - κάτω», ἡ ταραχὴ προβαίνει ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χεῖρον, ἡ ἀπαισιοδοξία καὶ ὁ ἐκνευρισμὸς κατέλαβε τὸν νοῦν τῶν πολλῶν, ἡ κοινωνία καὶ ἰδίᾳ ἡ νεολαία «δὲν ξέρει τί γυρεύει», ...ἡ σύγχυσις αὐτὴ καὶ ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐπεξετάθη δεινῶς καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν — μᾶλλον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτῆς ἐστράφη πρωτίστως ἡ ἐπιβουλή τῶν καταχθονίων συνωμοτῶν — πρὸς ἀνυπολόγιστον ζημίαν αὐτῆς καὶ θλάβην τῶν ψυχῶν, ὅμως πολλοὶ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ αὐτῶν τῶν Ἀρχιερέων — τῶν ὁποίων, ὡς «Ἐπισκόπων», οἱ ὀφθαλμοὶ ἔπρεπε νὰ ἐπισκοποῦν τὰ πάντα ὡς οἱ τῶν Χερουβὶμ — δὲν προθυμοποιοῦνται νὰ ἴδουν καὶ κατανοήσουν ὅτι ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον εἶναι κατεσκευασμένα καὶ ὅχι τυχαῖα, ἔχουν τὸν προδιαγεγραμμένον σκοπὸν τῶν καὶ δὲν «τὰ ἔφερεν ἡ σφαῖρα».

χαιρετίζοντες διὰ τοῦ πασχαλίου χαιρετισμοῦ «Χριστὸς Ἀνέστη» εὐχόμεθα ὁλοκαρδίως, ὅπως ἡ πάντοτε μεθ' ὑμῶν ἡ εὐλογία ἡ ἐκ τοῦ Τάφου τοῦ ἀναστάντος Κυρίου λάμψασα, καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ εἰρήνη, ἡ νίκη τῆς πίστεως καὶ ἡ ἐλπίς τῆς αἰωνίου μακαριότητος ἐν ταῖς μοναῖς τῶν οὐρανῶν.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Ὅλοι διαπιστώνουν καὶ διακηρύσσουν ὅτι «οἱ καιροὶ εἶναι κρίσιμοι», ὁ κόσμος ἔχασε τὸν προσανατολισμὸν του καὶ ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ σύγχυσις ἐπεξετάθη παντοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος περιέπεσεν εἰς πνευματικὸν χάος, ὅμως ἡ ἀσύγνωστος ἀδιαφορία καὶ ὑπερηφάνεια, ἡ κάποιο ἄθλιον συμφέρον, ἡ «ἡ θέση καὶ ἡ καλοπέραση» τοῦ κόσμου, ποῦ μὲ πολὺν...κόπον ἐξησφάλισαν, δὲν ἀφήνουν τοὺς πολλοὺς νὰ ἴδουν καὶ κατανοήσουν ὑπὸ ποίων, πῶς καὶ διατὶ ἐδημιουργήθη καὶ προοδοποιεῖται ἡ τοιαύτη κατάστασις. Ὅταν ὅμως θὰ ἔλθῃ «κατακέφαλα» ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ φοβερὰ μάστιγι καὶ τυραννία καὶ θλίψις, τῆς ὁποίας τὴν ἔλευσιν προητοίμασαν ἀλλ' ἴσως δὲν ὑποπτεύοντο καὶ θὰ θρύχουν τοὺς ὀδόντας, τότε θὰ ἴδουν ἂν τοῖς συνέφερεν ἡ σημερινὴ μυωπία καὶ σαρκοφιλαυτία.

Ἀπὸ τῆς ὥς ἄνω ἐποχῆς, μετὰ τὸ 1917, ὅτε ὑπὸ τῶν σατανικῶς ἐνεργουσῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ἤρχισε νὰ ἐξυφαίνεται ἡ παγκόσμιος συνωμοσία δι' ὠρισμένον σκοπὸν, πρῶτος στόχος ἦσαν τὰ Ὁρθόδοξα Κράτη καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Κατὰ τὴν νοοτροπίαν δὲ καὶ τὴν πνευματικὴν κατάστασιν ἐκάστου λαοῦ ἀνάλογος καὶ ἡ «δραστηριότης» τῶν ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ὀργάνων τοῦ ἀντιχρίστου. Κατὰ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὡς πρόσφορος τρόπος διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἐπιβουλῆς ἐπενοήθη ἡ ὑποβολή καὶ δι' ὧν τῶν μέσων καὶ μεθόδων προώθησις τοῦ πνεύματος τοῦ συγχρονισμοῦ, τῶν νεωτερισμῶν, τῶν καινοτομιῶν, τῶν μεταρρυθμίσεων, τῆς ἐνώσεως καὶ μετὰ πάντων (τῶν αἰρετικῶν) κοινωνίας, ὁ ἔστι μεθ' ἐρμηνευόμενον, ὁ παραμερισμὸς τῶν ὧν εἶχε καὶ ἔχει ἡ Ὁρθόδοξία, χάριν.... τῆς παγκοσμιότητος, ὅπερ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν τοῦ μακροσκελοῦς καὶ καταχθονίου «σχεδίου». Ὡς πρῶτον ἔβημα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ὑπεδεί-

χθη καὶ προωθήθη «ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου», ἡ ὑπὸ διάφορα προσχήματα ἀντικατάστασις τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τοῦ νεοημερολογίου τῆς Δύσεως. Διὰ λόγους, τῶν ὁποίων ἡ παράθεσις δὲν εἶναι τοῦ παρόντος (ιδίᾳ δὲ ὡς ἐκ τῆς συναρπαγῆς καὶ τῆς τότε πολιτικῆς τρομοκρατίας — διὰ τοῦτο ἐπέλεξε τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ ἐπιβουλὴ — τῶν δεινῶν περιστάσεων, ὑφ' ἃς διετέλουν τότε αἱ κυριώτεραι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν εἰδικῶν καταστάσεων ἄλλων, αἱ ὁποῖαι διὰ τινος δὲν εἶναι πολὺ τιμητικαὶ) μὴ προβληθείσης γενικῆς ἀντιδράσεως, εὗρεν ἡ ἐπιβουλὴ ἡ ἐνόμισεν ὅτι εὗρε κατάλληλον τὴν «εὐκαιρίαν» διὰ τὴν προώθησιν τῶν «σχεδίων» τῆς καὶ ὁλοκληρώσιν τῶν «προγραμμάτων» πρὸς ὑπονόμευσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Καὶ ἰδοὺ ὅτι σήμερον... χάρις εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν οἱ πολλοὶ ρηγνύουν κραυγὴν ὅτι «ἡ ἐποχὴ εἶναι κρίσιμος», οἱ καιροὶ οὐ μενετοί» κ.λ.π. καὶ ὅσοι ἔχουν αἰσθησιν τῆς πραγματικότητος βεβαιοῦν ὅτι οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον θλιβερόν σημείον. Καὶ ἐνῶ δικαιούται πληρέστατα ἡ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς κραυγὴ τῶν εὐσεβῶν: «ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ἀρχὴ τῆς ἀνατροπῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπερ καὶ αὐτοὶ οἱ αὐτουργοὶ τοῦ «ἔργου», διὰ τῶν πράξεων καὶ δηλώσεων των, προσβεβαιοῦν κατὰ τὸν πασιφανέστερον τρόπον, ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλοι λέγοντες ὅτι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, νομίζουν τοῦτο ὡς ἄσχετον πρὸς τὰ σήμερον συμβαίνοντα. Ἐνῶ δὲ ἀναγνωρίζουν ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ ὁμολογοῦν οἱ εὐλαθέστατοι ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νεοημερολογισμοῦ εἶναι πρᾶξις ἀντεκκλησιαστικὴ, ἀντικανονικὴ, ἐπιπολαία καὶ οὐδόλως ἀναγκαία, ἥτις προεξένησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πολλὴν ζημίαν οὐδὲν δὲ καλόν, δὲν προβαίνουν πέραν τούτου, ἀλλὰ — μὲ τὸ ...δικαιολογητικὸν ὅτι τὴν ἐδέχθησαν ἢ ἠνέχθησαν κάμποσοι — χαρακτηρίζουν τοῦτο ὡς «ἀναγκαῖον ἢ παγιωθὲν κακόν»! Ἔχει ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς τὸ προηγούμενον παγιώσεως... ἀναγκαίου κακοῦ;

Διὰ τοῦ παρόντος, ἀπευθυνόμενου πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἀρχιερεῖς, τὰ θρησκευ-

τικὰ σωματεῖα καὶ γενικῶς τοὺς θρησκευόντας καὶ λέγοντας ὅτι ἐνδιαφέρονται καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, καλοῦνται καὶ παρακαλοῦνται οὗτοι νὰ διερωτηθοῦν καὶ διερευνήσουν ἂν — τιθεμένων ὑπ' ὄψει τῶν κατωτέρω ἐνεργειῶν — εἶναι συνεπεῖς πρὸς ἑαυτοὺς ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα καὶ ἂν, ἀντιμετωπίζοντες τὸν νεοημερολογισμὸν μετ' ἀδιαφορίας καὶ ὡς ἄσχετον πρὸς τὰ κακὰ, καθ' ὧν σήμερον πολεμοῦν μὴ περιλαμβάνοντες δὲ εἰς τὸν ἀγῶνα τὸ πρῶτον καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν κακῶν, ἐξ οὗ ἤρχισεν ὁ κατήφορος καὶ τοῦ ὁποίου ὁ μισθὸς συνέχεια καὶ συμπλήρωσις εἶναι τὰ σημερινά, ἐλπίζουν ἀνακοπὴν τῶν κακῶν τούτων καὶ ἐπανόρθωσιν ἐν Θεῷ.

— Ἡ περιβόητος «Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ 1920» προτείνουσα τὸ πρῶτον θέμα «πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς μετὰ πάντων (τῶν αἵρετικῶν) κοινωνίας», λέγει: «...Δύναται ἡ φιλία αὕτη καὶ ἀγαθοφρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφάνεσθαι καὶ τεκμηριοῦσθαι εἰδικώτερον διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου, πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν...» — Ὁ Μ. Μεταξάκης... πραγματοποιῶν τὴν πρότασιν ταύτην καὶ διὰ νὰ δίδῃ «διέξοδον εἰς τὴν ἀνήσυχον πρωτοβουλίαν τοῦ καὶ τὰς πιεζούσας αὐτὸν ἐλευθερίους τάσεις...» (ὡς ἐγράφη εἰς τὴν νεκρολογίαν του) κατεσκεύασε τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὀνομασθὲν «Πανορθόδοξον» συνέδριον τοῦ 1923. Ὅτι παρὰ νόμῳ αὐτὸς κατέσχε τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον καὶ ψευδῶς ἀπεκάλεσε τὸ συνέδριόν του πανορθόδοξον γνωρίζεται καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Πρακτικῶν του καὶ εἶναι πασιγνωστόν. Αὐτοῦ τοῦ «πανορθοδόξου» συνεδρίου πρῶτος καρπὸς ἦτο ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου, ἐπόμενοι δὲ ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ σκάνδαλα, ἅτινα ἔκτοτε ταλαιπωροῦν τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰς τὰ Πρακτικά τοῦ συνεδρίου τούτου διακηρύσσεται πλειστάκις ὅτι: ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου γίνεται «πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐν γα τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος», — διὰ τὸν «ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτασμὸν τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων»

Ἡ Ἐυληγία τῶν υαταυομβῶν στὴν Σοβιετινὴ Ρωσία

Ὅτι στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς
ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν... Ματθ. Ζ!

ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Β'—ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΟΜΒΩΝ.

Στὸ βιβλίο τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Μιχαὴλ Πόλ-
σκυ «Οἱ Νεομάρτυρες τῆς Ρωσίας Jordanville
N.Y. τόμος 2ος σελ. 249-53 διαβάζουμε τὸ παρακά-
τω συναξάρι:

Ἡ Λύντια, θυγατέρα ἐνὸς ἱερέως τῆς πόλεως
Οὐφα, γεννήθηκε στίς 20 Μαρτίου, 1901. Στὰ δε-
καετηρία τῆς χρόνια παινεύτηκε ἀλλὰ ἔχασε τὸν ἄν-
δρα τῆς στὸν ἐμφύλιον πόλεμον μεταξὺ ἐρυθρῶν καὶ
Λευκορώτων. Τὸ 1922 ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ
τὸ σπίτι τοῦ πατέρα τῆς γιατί ὁ τελευταῖος ἀκολού-
θησε ἀπὸ δεξιὰ τὸ σχίσμα τῆς «Ζώης Ἐκκλησίας». Τὸ 1926 τὴν βρίσκουμε νὰ ἐργάζεται ὡς δακτυλο-
γράφος σὲ μιὰ βιομηχανία καταργασίας δασικῶν
προϊόντων τῆς Οὐφα. Στούς σκληροτράχηλους ξυλο-
κόπους καὶ τοὺς ὁδηγούς τῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων
εἶχε κάνει ἐντύπωση αὐτὴ ἡ κοπέλλα πού συναντοῦ-

— διὰ τὴν «ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν
χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ»,
— χάριν τοῦ «ἐφετοῦ καὶ εὐκαίου τουτοχρό-
νου παρὰ πάντων, εἰ δυνατόν, τῶν χριστιανῶν
συνεορτασμοῦ τῶν μεγάλων καὶ κοσμοσωτη-
ρίων τῆς ἡμετέρας πίστεως γεγονότων», —
«εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς
ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» κ.ά.π. Ὅτι
οὗτος ἦτο μέγας μασῶνος διακηρύσσεται ἀνε-
πιφυλάκτως, θεβαιούται καὶ ἐπισήμως ὑπὸ
τοῦ ὄργανου τῶν μασῶνων, λέγοντας, σὺν
ἄλλοις: «Τὴν 27ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ.ξ.
μετέστη εἰς τὴν Αἰών. Ἀν. ὁ Ἀδ. Μελέτιος
Μεταξάκης Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.... Ὁ
ἀποδημήσας αἰδίδιμος Ἀδ. ἡμῶν Μεταξάκης
εἶδε τὸ Τεκτ. Φῶς ἐν τῇ Ἀν. Κωνσταντινου-
πόλει Σ. Στ. «Ἀρμονία» τὴν 15ην Μαρ-
τίου 1910...» (Πυθαγόρας - Γνώμων).

σαν στὰ γραφεῖα τοῦ τμήματος ξυλείας. Μπροστὰ
τῆς ἐκαστοῦν ὅπως ὅταν, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι,
πήγαιναν νὰ προσκυνήσουν τὴν θαυματουργὴν εἰκό-
να τῆς Παναγίας τοῦ Μπογκορόντσκου κοντὰ στὴν
Οὐφα. Στὰ γραφεῖα πού δούλευε δὲν ἀκούγονταν
πιά τὰ θρώμικα ἀστεία, τὰ πειράγματα καὶ οἱ λο-
γομαχίες πού συνηθίζονταν πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχισμό
τῆς. Οἱ ἄνθρωποι μέσα ἐκεῖ, χωρὶς νὰ καταλάβουν
πῶς, χωρὶς νὰ ἀκούσουν καμμιά συμβουλὴ καὶ καμ-
μιὰ προτροπὴ ἀπ' ἐκεῖνες πού συνηθίζουν οἱ θρη-
σκευόμενοι τῆς κακίας ὥρας, εἶχαν γίνει καλύτεροι
ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ἀπὸ μόνῃ τὴν σωτηρὴν πα-
ρουσία αὐτῆς τῆς γυναικίως. Αὐτὸ ἦταν κατὰ τὸ κα-
ταπληκτικὸ καὶ δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῶν
μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς G.P.U. οἱ ὁποῖες ἄρχισαν
νὰ τὴν παρακολουθοῦν συστηματικῶς. Τοὺς ἔκανε
ἐντύπωση ὅτι ἡ εὐσεβὴς αὐτὴ κοπέλλα δὲν πήγαινε
πιά στίς ἐκκλησίες πού εἶχαν ἀνοικτὰς μετὰ τὴν
διακήρυξιν τοῦ Σεργίου καὶ οἱ ὁποῖες εἶχαν νομιμο-
ποιηθῇ ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους. Συνεπέραναν ὡς ἐκ
τούτου ὅτι ἡ Λύντια ἦταν μέλος τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Κατακλιμῶν. Ἦξεραν ὅτι ὑπῆρχαν πολλὰ μέλη
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. στὴν περιοχὴ καὶ προ-
σπαθοῦσαν νὰ ἀνακαλύψουν πού συναθροίζονται γιὰ
νὰ συλλάβουν τὰ στελέχη καὶ νὰ τοὺς διαλύσουν. Ἡ
Λύντια κατάλαβε ὅτι τὴν παρακολουθοῦν καὶ ἀπέ-
φευγε νὰ πηγαινῇ συχνὰ στίς ἀκολουθίες καὶ ὅταν
πήγαινε ἐπαίρνε ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Βλέ-
ποντας ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ φθάσουν στὸν σκοπὸ
τοὺς παρακολουθώντας τὴν Λύντια ἀποφάσισαν νὰ
χρησιμοποιήσουν ἄλλῃ μέθοδον. Θὰ τοὺς ὁδηγοῦσε ὁ
Ἐπίσκοπος Ἀνδρέας Οὐχάτσκιν πού ἦσαν στὴν ἐξο-
ρία καὶ ἤξεραν ὅτι ἀνῆκε στὴν Ἐκκλησίαν τῶν
Γ.Ο.Χ. Ἀπέλυσαν λοιπὸν τὸν Ἐπίσκοπον καὶ παρα-
κολουθοῦσαν ὅλες τίς κινήσεις του. Ὁ Ἀνδρέας ὁ-
μως ἤξερε τίς προθέσεις τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας
καὶ ἔτσι ἐνῶ ἄφησε νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν ὅλοι οἱ
εὐσεβεῖς κάτοικοι τῆς Οὐφα πού τὸν ὑπεραγαποῦσαν,
καὶ ἀφοῦ τοὺς καθοδήγησε καὶ τοὺς ἐστήριξε στὴν
πίστι ἐπισκέφθη ἐπισήμως μένον μία ἀπὸ τίς ἀνοι-
κτὰς ἐκκλησίας πού ἦταν γνωστὸ ἔτσι καὶ ἄλλιως ὅτι,

Ἑπιτολή

Ἀρχιμ. Εὐσεβίου

Τοῖς ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς Συντάκταις Ἐφημερίδος Φωνῆ Ὁρθοδοξίας Χαίρειν.

Ἀγαπητοί μου Συμμαθηταί, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, ἐσπευσμένως ἀποστέλλω μίαν πτωχὴν συνδρομὴν διὰ τὸ φύλλον (100) δραχ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, θὰ γράψω μερικὲς σκέψεις, καὶ παρατηρήσεις, διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀποστεφρώσεως τῶν νεκρῶν.

Βεβαίως, ἀσάδστοι οἱ Ρόταρο (Μασσῶνα), ἀφοῦ

ἀνῆκε στοὺς Γ.Ο.Χ. καὶ ἀπέφυγε νὰ ἐπισκεφθῇ μυστικὰς κοινότητες. Ἡ μυστικὴ ἀστυνομία ἀντελήφθη γρήγορα ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ἀνδρέας δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἀνακαλύψουν τὰ μυστικὰ δίκτυα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακαυδῶν γι' αὐτὸ τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ξανάεστειλαν στὴν ἐξορία του. Ἔγινε καὶ αὐτὸς ἀργότερα ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακαυδῶν. Τώρα ἡ G.P.U. εἶχε στραφεῖ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσι. Μεταξὺ τῶν ἐργατῶν τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας κυκλοφοροῦσαν κρυφὰ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι δακτυλογραφημένα χαρτιά ποὺ περιείχαν θύους Ἀγίων, προσευχές, κηρύγματα καὶ διδαχὰς πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Μία προσεκτικὴ παρατήρησις ἀπεκάλυψε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ χαρτιά εἶχαν γραφῆ μετὰ τὴν ἴδια γραφομηχανή τῆς ὁποίας τὸ γράμμα «κ» ἦταν σπασμένο σὲ μὴ γωνία. Τέτοια πράγματα μόνον οἱ Γ.Ο.Χ. τολμοῦσαν νὰ κάνουν. Ἄν ἀνεκαλύπτετο αὐτὸς ποὺ ἔγραφε τὰ χαρτιά θὰ ἔπαιζαν τὴν ἄμνη τοῦ νήματος ποὺ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε στὰ σηματοῦντα πρόσωπα τῶν γνησίων Ὁρθόδοξων. Ἐρευνήθηκαν ὅλες οἱ γραφομηχανὲς τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀνακαλύφθηκε τὸ σπασμένο «κ» στὴν γραφομηχανὴ τῆς Λύντιας. Ἡ Λύντια συνελήφθη στίς 9 Ἰουλίου 1928. Ἐπὶ δέκα συνεχὴ εἰκοσιτετράωρα ἡ ἀδιάκοπος ἀνάκρισις δὲν ἀπέδωσε τίποτε. Ἡ μάρτυς παρέμενε σιωπηλὴ καὶ δὲν ἀπαντοῦσε στίς ἐρωτήσεις. Στίς 20 Ἰουλίου οἱ ἀνακριταὶ ἔχασαν τὴν ὑπομονή τους καὶ τὴν παρέπεμφαν γιὰ ἀνάκρισι στὴν «εἰδικὴ ὑπηρεσία». Ἡ «εἰδικὴ ὑπηρεσία» εἶχε τὸ ἐργαστήριό της στὰ ὑπόγεια τοῦ κτιρίου τῆς G.P.U. στὸ βάθος ἐνδὲς διαδρόμου στὸν ὁποῖον παρέμενε πάντοτε ἓνας σκοπός. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ σκοπὸς ἦταν ὁ Κύριλλος Ἀτάξ, ἓνας στρατιώτης 23 χρονῶν. Τὸν φώναζαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ κατεβάσουν τὴν Λύντια στὸ ὑπόγειο.

(Ἀκολουθεῖ)

ἔβαλαν βέβηλον χεῖρα καὶ ἀπεκεφάλισαν τὴν Ἱερὰν Σημειάν, πετάξαντες τὸν Σταυρόν, διατί καὶ τώρα νὰ μὴ κάνουν νόμον, νὰ καίωνται οἱ νεκροί.

Δὲν πρόκειται περὶ μακαδρίου, ἀποτροπαίου φαινομένου, ὅπως γράφει ἡ γυνὴ αὕτη, ἀλλὰ θέτουν δυναμίδι εἰς τὴν ταφήν, διὰ νὰ ἀκατινάξουν τὴν Ἀνάστασιν, πρῶτον τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ, καὶ γενικῶς ὅλων τῶν σωματῶν μίαν τακτὴν ἡμέραν.

Ποῦ θὰ ζητήσωμεν, νὰ μάθωμεν ἐὰν πρέπει νὰ καίωνται οἱ Νεκροί, ἢ νὰ θάπτονται, εἰμὴ εἰς τὴν ταφήν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεοτόκου Μητρός.

«Ἀνάστα Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν Σου, Σὺ καὶ ἡ Κεῖθω τὸς τοῦ Ἀγιάσματος Σου». Σήμερον, αὐτὰ τὰ δύο σώματα, ἀπέθηκαν τὴν φθορὰν ἐν τῇ τάφῳ, καὶ ἐνεδύθησαν τὴν Ἀφθαρσίαν. Αὕτη εἶναι ἡ ἑκείνη τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Ταφή, καὶ Ἀνάστασις, εἶναι τὸ θεμέλιον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὑπερον κόπτονται, οἱ Μασσῶνοι, ὅτι εἶναι καὶ αὐτοὶ Χριστιανοί, καὶ μάλιστα εὐγενεῖς, κοπτόμενοι διὰ φιλανθρωπίαν καὶ συναδέλφωσιν.

Λύριον θὰ ξεφουρνίσουν ἄλλας ἀπόψεις διὰ τὴν Μετάληψιν ἐξ ἑῶς Ποτηρίου, (ὁ πολυφύλητος πόθος τοῦ Πατρ. Ἀθηναγόρου, καὶ Πάπα Παύλου Β') καὶ θὰ εἰπουν ἀπὸ Ἰατρικῆς - Ὑγιεινῆς ἀπόψεως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταλαμβάνουν ὅλοι μὲ μίαν λαβίδα, καὶ εἰς ἓνα Ποτήριον, κίνδυνος μεταδόσεως μικροβίων, ἀσθενειῶν, καὶ θὰ χρειασθῇ, ὁ κάθε ἱερεὺς, νὰ ἔχη χωριστὰ κουταλάκια καὶ πιπέλες τοῦ γλυκοῦ, ἐναντίον τοῦ Ἰερουτοῦ τοῦ Μυστηρίου «Πίστε ἐξ αὐτοῦ πάντες» ὅπως καὶ τὸ ἐφῆρμιον οἱ Δυτικοί. Τί εἶχαμε νὰ ἀκούσωμεν! παράξενα, καίτοι μᾶς τὰ προσέβησαν οἱ Ἅγιοι.

Αὕτη εἶναι ἡ Γνώσις τῶν ὁλιστῶν γενικῶς. Σπουδάζουν, οἱ ὁλισταί, τοὺς φυσικοὺς Νόμους τῆς ὕλης (φυσικο - μαθηματικὴ ἐπιστήμη), καὶ δὲν σπουδάζουν τὴν γνῶσιν τοῦ Νομοθέτου - Δημιουργοῦ - Θεοῦ. Ἐντεῦθεν οἱ φυσικομημένοι πεφτυσμένοι οὗτοι σοφοί, ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ των, δὲν δέχονται τίποτε τὸ ὑπερφυσικόν. Ὅλα τὰ ἐξετάζουν μὲ τὴν τρελλὴν λογικὴν των.

Ἔστω καὶ μὲ τὸν ὀρθολογισμόν ἀφοῦ δὲν παραδέχονται Ἀγ. Πνεῦμα εἰς τὴν Γραφήν ἀφοῦ δὲν πιστεύουν εἰς τὸν Ἀπ. Παῦλον, ὅτι ἡ Γνώσις φυσικὴ καὶ ἡ γνῶσις τοῦ πνεύματος οἰκοδομεῖ. Εἶδαμεν λοιπόν, ἂν νοικαυρεῖσιν, καὶ οἰκοδομαῖν οὗτοι μὲ τὴν γνῶσιν τῶν Νόμων τῆς Φύσεως, τεχνο - κρατίας.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

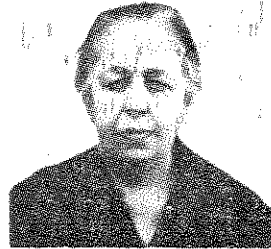
Πάσχα Κυρίου

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θάνατον θάνατον πατήρας...». Ἡ μᾶλλον χαριόσυτος ἐορτὴ τῆς χριστιανικῆς Οἰκουμένης. Ἀντὶ τῆς κατάρσεως, ἢ εὐλογίας ἀντὶ τῆς λύπης, ἢ χαρᾶς. Ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς, ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγέρσετο» καὶ βλοῖ μαζί Του διαβαίνοντες ἀπὸ τὸν θάνατον πρὸς τὴν αἰώνιον Ζωήν... Καὶ ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἐδῶ ἡ ζωὴ, ἢ προσωρινὴ καὶ ἐφήμερη, δὲν εἶναι πλέον ματαιὰ καὶ ὀσσηνη. Ἐχει τὴν σκοπὴν καὶ νόημα, διότι εἶναι ἡ ἐγγύτης καὶ τὸ θεμέλιον μᾶς ἀτελείωτης εὐδαιμονίας, ποὺ μᾶς περιμένει πέραν τοῦ τάφου καὶ ποὺ ἤμποροῦμεν ἀπὸ τὴν νῦν τὴν δοκιμάζομεν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας.

«Πάσχα Κυρίου» λοιπὸν ἐορτάζομεν σήμερον, τὴν διάβασίν μας «ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν». Καὶ λάμπει εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις, ἀντανακλῶσα τὸ «ἀνέσπερον φῶς», ποὺ καταυγάζει τὰς ψυχὰς μας. Διότι ἡ Ἀγάπη τοῦ Σταυρωθέντος ἐνίκησε τὸν θάνατον καὶ ἀπεδίωξε ἀπὸ τὸν κόσμον τὴν φοβίαν, ποὺ εἶχε γεννηθεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ. Τὸ κακὸν πλέον δὲν εἶναι, ὅπως ἐφαίνετο ἔλλοτε παντοδύναμιον εἶναι τελείως ἀνίσχυρον, ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνυπερβλήτην δύναμιν, ποὺ δίδει ἡ πίστις «εἰς τὸν Ἀγαπήσαντα ἡμᾶς». Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ δύναμις ἡ νικῶσα τὸ κακόν, «ἡ πίστις ἡμῶν».

«Ἀναστάσεως ἡμέρα!» Ἀς τὴν πανηγυρίσωμεν, ἐγκολοπούμενοι τὴν Ἀγάπην ποὺ ἀποτελεῖ τὴν θεαίαν ἐκδήλωσιν τῆς Πίστεως!

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Μετέστη εἰς τὴν αἰωνιότητα ἡ εὐσεβὴς καὶ ἰσολόγος ἀδελφὴ χριστιανὴ Μαρία Κων. Κόντου πλήρης ἡμερῶν τὴν 9ην Μαρτίου ἐ.ε.

Τὸν θάνατον ἀντιμετώπισε λίαν ἡρόως εἰς ἐκπληξιντῶν ἀδερφῶν νοσημάτων τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐνθα ἐνοστήλευετο.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Σωματείου «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» κατέθεσεν ἐξ ἰδίων ἀντὶ στεφάνου ποσὸν 1.000 δραχμῶν εἰς τὸ Γηροκομεῖον τοῦ ἱδρύματος εἰς μνήμην τῆς μεταστάσης.

Ὁμοίως ἡ κόρη τῆς Βασιλικῆς ἀνὰ 1000 δρχ. εἰς τὸ ἀνωτέρω γηροκομεῖον καὶ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον Τσακού.—

Πανηγυρεῖς Ἀπριλίου

Τὴν 1ην ἡμέραν Παρασκευὴν ἐορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Παιρατικῶς καὶ 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Ριζομύλου - Βελεστίου.

Τὴν 23ην ἡμέραν Σάββατον, ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) παρεκκλήρια Εὐαγγελιστρίας Καραβά καὶ Ζωοδόχου Πηγῆς. 2) Ν. Αἰσίου. 3) Κηφισιάς. 4) Περράματος. 5) Ἀγ. Κωνσταντίνου Φαρσάλων. 6) Θεσσαλονίκης. 7) Σέδας. 8) Μεσημερίου. 9) Κάρυστου. 10) Πύργου Σάμου.

Χειροτονίαι

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου ἐχειροτονήθησαν οἱ Μοναχοὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Σκέπης Κεραιτάς:

1) Π. Νήμφων κατὰ κόσμον Ἐλευθέριος Ἰω. Ἀναστασόπουλος, πτυχιόχος Ἀνωτάτης Σχολῆς, διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 28.2.72 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως Κυψέλης, εἰς Πρεσβύτερον δὲ τὴν 5.3.72 εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀξιὸν Ἐσθιν Βαρυπόμπης - Ἀττικῆς.

2) Π. Παρθένιος κατὰ κόσμον Βασίλειος Ἀναστασίου Τσιτσιμπάκος, πτυχιόχος Νομικῆς διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 12.3.72 καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὴν 13.3.72 εἰς τὴν ὡς ἂνω Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἀξιὸν Ἐσθιν.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὴν κατὰ Θεὸν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν καλῶν.

«ΕΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Παῖσιος

Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμᾶς 15.—

Ἑτησίᾳ » 30.—

Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια 2

Ἑτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Γεγονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Τιμαί πρὸς κακοδόξους

Ἀπορούμεν, ἐξιστάμεθα καὶ διαμαρτυρούμεθα πῶς ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐτόλμησε ἐσχάτως νὰ προγραμματίσῃ ἑορτασμούς ἐπὶ τῇ 100ῇ ἡμερίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη. Ὡσαύτως ἀπεφάσισε πλὴν τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἀνέγερσιν ἀθριάντιος πρὸς τὴν αὐτοῦ, τῇ προσφορᾷ τῆς Μουῆς Πεντέλης.

Ἐπιτρέπονται ποτὲ τοιαῦται τιμαί πρὸς ἓνα Ἐκκλησιαστικὸν ἡγέτην, ὁ ὁποῖος κατεπρόδωσε τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ διὰ τῆς φιλοδοξίας του ἀνερριχέθη εἰς ὑψατα ἀξιώματα μὴ πρέποντα αὐτῷ; Τί ἄξιον λόγου ἐποίησεν ὁ Μ. Μεταξάκης; Οὐδὲν ἄλλο γνωρίζομεν ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, εἰ μὴ μόνον, ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγένετο Μητροπολίτης καὶ εἴτα Πατριάρχης ἐξεπύνησε πρόγραμμα εἰσαγωγῆς μυρίων ὄσων καινοτομιῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰργάσθη πυρετωδῶς ὑπὲρ τῆς ἐπιτεύξεως τῶν ἀντορθοδόξων καὶ ἀντιπαροδοσιακῶν σκοπῶν του. Ἡ ἀλλαγὴ ἐπίσης τοῦ ἡμερολογίου, τὴν ὁποίαν ἐπέδωξε καὶ ἐπέτυχε μετὰ τοῦ ὁμόφρονός του Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἀποτελεῖ μίαν σκοτεινὴν σελίδα εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μᾶλλον προσάπτει εἰς αὐτὸν ὄνειδος ἢ τιμὴν καὶ δόξαν! Τοιαύτους σήμερον ἐπαινεῖ καὶ ἐπιδοκιμάζει ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία. Τοῦναντίον τοὺς Ὀρθοδόξους, τοὺς συντηρητικούς καὶ ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας διώκει ἄλλοτε ἐμφανῶς καὶ ἄλλοτε ἀφανῶς.

Νέον βῆμα πρὸς αἰρετικούς.

Δὲν ἱκανοποιήθησαν οἱ ἀπαίσεις ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας Οἰκουμενισταὶ μὲ τὴν προσέγγισιν των πρὸς τοὺς Παπικούς καὶ Προτεστάντας. Διὰ τοῦτο καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρωτοτροποῦν πρὸς τοὺς Ἀντιχαλκηδόνιους, τοὺς ἐπίσης αἰρετικούς καὶ μὴ ἀποδεχομένους ἀπάσας τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους. Ὁ ὁλέθριος Οἰκουμενισμὸς ἐπιδιώκει τὴν ἑνωσιν πασῶν τῶν θρησκειῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἢ σύνθημα «τῆς ἀγάπης». Ἀλλὰ ποίας ἀγάπης; Τῆς ἀγάπης τῆς μὴ συνοφασμένης μὲ τὴν Ἀλήθειαν. Εἶναι δυνατόν κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν γεγονότων τῆς προδοσίας τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ μὴ ἀνησυχοῦν οἱ ὀρθόδοξοι καὶ νὰ μὴ διαμαρτύρωνται; Ἄς λάβωμεν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν των οἱ Οἰκουμενισταὶ ὅτι οἱ πραγματικοὶ Ὀρθόδοξοι δὲν παρασύρονται εὐκόλως ἀπὸ τὰ κηρύγματα καὶ τοὺς διαλόγους τῆς ἀγάπης, διότι πρωτίτως ἔμαθον νὰ ὑπακούουν εἰς τὴν Ἀλήθειαν καὶ κατόπιν εἰς τὴν ἀγάπην. Καθ' ὅτι τότε ἀληθῶς ἡ ἀγάπη ἔχει ἀξίαν, ὅταν εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν Ἀλήθειαν!

Ἡ Μασωνία

Μία Ὀργάνωσις, ἡ ὁποία ἐργάζεται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων τῶν Σιωνιστῶν, εἶναι ἡ μασωνία. Ἰδοὺ τὶ ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὰ «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» (ΚΕΦ. ΙΕ'):

«Θὰ δημιουργῶμεν καὶ θὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰς μωσανικάς στοὰς εἰς πᾶσαν χώραν τῆς Οἰκουμένης. Θὰ προσελκύωμεν ἐν αὐταῖς ὅλους ἐκείνους οἵτινες εἶναι ἢ δύνανται νὰ γίνωσι ὑπέροχοι πράκτορες μας. Αἱ Στοαὶ αὗται θὰ ἀποτελῶσι τὸ κυριώτερον γραφεῖον πληροφοριῶν μας καὶ θὰ ἔχουν τὴν μεγαλυτέραν ἐπιρροὴν μέσον μας. Θὰ συγκεντρώσωμεν ὅλας αὐτὰς τὰς Στοὰς εἰς μίαν διοίκησιν γνωστήν μόνον εἰς ἡμᾶς καὶ ἀποτελεσθησομένην ἀπὸ τοὺς σοφοὺς μας. Αἱ Στοαὶ θὰ ἔχουν τὸν ἀντιπρόσωπόν των, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου θὰ κρύβεται ἡ διοίκησις περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν καὶ παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων θὰ δίδονται αἱ διαταγαὶ καὶ τὰ συνθήματά.»

Ἰδοὺ λοιπόν! Τὸ λέγουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Σιωνισταί, ὅτι ἡ Μασωνία εἶναι δημιούργημα τοῦ Σιωνισμοῦ διὰ νὰ καλύπτῃ τοὺς σκοποὺς του.

Καὶ ἡ Μασωνία μὲ τὴν σειρὰν της, τὸ δημιούργημα αὐτὸ τοῦ Σιωνισμοῦ, κρύβεται πίσω ἀπὸ διάφορα Σωματεία καὶ Ὀργανώσεις καὶ προωθεῖ τοὺς κρυφίους σκοποὺς της, ποὺ εἶναι καὶ σκοποὶ τοῦ Σιωνισμοῦ. Τὸ λέγουν καὶ οἱ ἴδιοι στὸ ἐπίσημο ὄργανο τῆς Μασωνίας («Πυθαγόρας» (τεύχος 1, Ἰανουάριος 1930).

Ὁ Τεκτονισμὸς, γράφουν οἱ ἴδιοι οἱ Μασῶνοι, ὡς μᾶς βεβαίωσι ἐξ ἄλλου τὸ παρελθόν του, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀναμειχθῇ ζωηρῶς εἰς οἰανδήποτε ἀνθρωπιστικὴν, ἀπελευθερωτικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἀναμαρφατικὴν κίνησιν, ἐκρύπτετο καὶ κρύπτεται, ὄχι θεοαίως ἐκ φόβου, ἀλλ' ἐκ καθήκοντος, ὅπισθεν ἐἰδικῶν σωματείων, συσταθέντων καὶ ἐνισχυθέντων ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ πὺρ κάτω ἀναφέρεται σὰν παράδειγμα, μεταξὺ ἄλλων: «Τὸ Ἐτήσιον Διεθνὲς Συνέδριον Εἰρήνης, «Νῆαρ Ἡστ Ρέλιεφ», ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων καὶ ἄλλαι ἀναρίθμητοι ἀνθρωπιστικοὶ καὶ ἐκπολιτιστικοὶ ὀργανισμοί. Ἀλλωστε, ὡς ἂν παρέθῃ τὴν ἀρχὴν του αὐτὴν, ἀπέτυχεν οἰκτρῶς ἢ ἐπέτυχεν ἐλάχιστα εἰς τοὺς ἐπιδιωκομένους ἀντικειμενικοὺς του σκοποὺς».

(«Ὁ Οἰκουμενισμὸς χωρὶς μάσκα», τοῦ Ἀρχιμ. Χαράλ. Βασιλοπούλου).